

en større ensartethed i erstatningsafgørelserne. Ud fra samme hensyn og tillige for at begrænse antallet af taksationsmyndigheder er erstatningsfastsættelsen ved ekspropriationer i medfør af nærværende lov foreslået henlagt til vejbestyrelseslovens taksationsmyndigheder.

Til § 60.

Stk. 1 og 2 svarer med redaktionelle ændringer til den københavnske lovs § 42, stk. 1 og stk. 2, litra a og b. Man har anset det af betydning, som i Københavns byggelov og andre love med ekspropriationsbestemmelser i loven at fremhæve enkelte forhold, som taksationsmyndigheden skal være opmærksom på ved fastsættelsen af erstatningsbeløbet.

Stk. 3, 4 og 6 svarer med nogle tilføjelser af formelt indhold og redaktionelle ændringer til den københavnske lovs § 42, stk. 3, 4 og 7. Udbetalingsreglen i stk. 5 svarer til udstykningslovens § 17.

Til § 61.

I paragraffen er i lighed med den københavnske lovs § 57 foreslået en begrænsning i tidsmæssig henseende af retsvirkningen af byggetilladelser og andre godkendelser af bebyggelser. Bestemmelsen indeholder ikke direkte krav om fornyelse af godkendelsen, men dens indhold er, at den giver bygningsmyndigheden adgang til efter tidsfristens udløb at stille krav om ændringer i bebyggelsen på grundlag af de til den tid gældende regler for ny bebyggelse. Begrundelsen herfor er, at det under hensyn til bebyggelsens gennemgribende betydning for såvel samfundet som for den enkelte bruger ville være irrationelt, at en bygning skulle kunne eksistere i uændret skikkelse i et ubegrænset tidsrum, uanset at den ikke opfylder de krav, f. eks. i brandteknisk og sundhedsmæssig henseende, som en senere tid anser det for rigtigt at stille til en bebyggelse. Ved fastsættelse af en sådan tidsbegrænsning for godkendelse af bygninger må selvsagt tages i betragtning, at den levetid, der ved opførelsen tilskrives, må være så lang, at den muliggør en rimelig afvikling af de til den enkelte bebyggelse knyttede økonomiske interesser. Medens tidsbegrænsningen i den københavnske lov er fastsat til 100 år fra byggetilladelsens dato, har ministeriet i overensstemmelse med byggelovsudvalget ment, at et tidsrum på 80 år vil være tilstrækkeligt til at tilgodese hensynet til en rimelig afvikling af de økonomiske interesser i bebyggelserne.

Da lovens krav om godkendelse af bebyggelser kun i begrænset omfang umiddelbart omfatter bygninger på landet, er i stk. 2 foreslået en særlig bestemmelse for de undtagne bygninger, hvorefter tids-

begrænsningen for disse regnes fra det tidspunkt, bygningen er taget eller kunne tages i brug.

Paragraffen omfatter endvidere i lighed med Københavns byggelov bygninger, der er opført inden lovens ikrafttræden, således at tidsbegrænsningen for disse bygninger regnes fra sidstnævnte tidspunkt.

Avls- og driftsbygninger for jordbrugserhvervene er dog foreslået helt undtaget fra tidsbegrænsningen.

Til § 62.

Kravet om tinglysning af betingelser, der angår benyttelse af eller anden rådighed over en ejendom, svarer i princippet til den københavnske lovs § 64, men tinglysningskravet er i forhold til den københavnske lov foreslået ændret fra en tinglysning af en kort meddelelse om, at betingelser er fastsat, til tinglysning af selve betingelserne. Tinglysningsakterne vil herefter komme til at indeholde oplysning om betingelsernes indhold, således at man undgår den ulempe, som følger af den københavnske ordning, at interesserede i betingelsernes indhold er henvist til at søge oplysning herom hos bygningsmyndigheden. Efter den københavnske lovbestemmes *ordlyd* omfatter kravet om tinglysning af betingelser alene betingelser, der angår benyttelse af eller anden rådighed over *bebyggelsen*. Da en tinglysning er lige så påkrævet med hensyn til betingelser, der angår benyttelse af ejendommens ubebyggede arealer, er bestemmelsen foreslået formuleret således, at tinglysningskravet omfatter betingelser, der angår benyttelse af eller anden rådighed over *ejendommen* eller dele af den.

Til § 63.

I paragraffen foreslås den bestående adgang for kommunerne til at fordrø gebyrer for udførelsen af de kommunale bygningsmyndigheders forretninger opretholdt og adgangen hertil udvidet til også at omfatte amtsbygningsrådenes behandling af byggesager. Forslaget om, at bestemmelser om sådanne gebyrer kan optages i bygningsvedtægt, administrationsvedtægt eller en særlig af boligministeren stadfæstet afgiftsvedtægt, indebærer dels, at det i almindelighed overlades til henholdsvis kommunalbestyrelsen eller amtsrådet, om der overhovedet skal svares gebyrer, dels at indholdet af gebyrbestemmelser, herunder navnlig gebyrernes størrelse, skal godkendes af boligministeren.

Til § 64.

Den foreslåede udpantningsret følger delvis af udpantningsloven af 29. marts 1873, og bestemmelsen herom svarer til den københavnske lovs § 67.